

De interviewschuwe acteur Marwan Kenzari – de knappemanskerel uit onder
meer *Rabat* en *Penoza* – levert opnieuw een ijzersterke performance

in de film *Bloedlink*. Journalist Ilonka Leenheer spreekt hem over

schoonheid, liefde en lievelingsjaren.

STILLE WATEREN

TEKST ILONKA LEENHEER
FOTOGRAFIE WIKKIE HERMKENS

KLEDING DIOR

Het is een gesprek met veel lange stiltes. Marwan Kenzari, ‘Chico’ voor vrienden, zit onderuitgezakt in een fauteuil in het chique Dylan Hotel, in korte broek (het zou mooi weer worden vandaag) en Patta-shirt. Afwachtend. Hij is niet dol op interviews, zo waarschuwde iedereen van tevoren, maar niet onwelwillend; de stiltes vallen omdat hij goed nadenkt voor hij iets zegt. Uiteindelijk breekt het ijs pas echt tegen het eind van het gesprek, als hij me uitdaagt om een gedicht te declameren van Emily Dickinson, dat ik beweer uit mijn hoofd te kennen. En dan volgt een *hug*: ‘Ik hou niet van interviews, maar dit was leuk.’

Marwan is even overgekomen naar Amsterdam om de nieuwe film *Bloedlink* aan de man te brengen, terwijl hij midden in de opnames zit voor zijn eerste internationale speelfilm, *Autobahn*, in Keulen. Veel wil hij er nog niet over kwijt: ‘Ik moet morgen gewoon weer filmen en ik hou er niet zo van om over iets te praten waar ik middenin zit. Het is een actiethriller van Eran Creevy, een regisseur uit Londen. Met Nicholas Hoult, Felicity Jones, Anthony Hopkins, Ben Kingsley... Nicholas (*About a Boy*, *A Single Man*, red.) is heel lief. Ik kan het goed met hem vinden.’

Het is een rol die hij te danken heeft aan de speelfilm *Wolf*, die regisseur Creevy zag en die indruk maakte – Marwan kreeg er niet voor niets een Gouden Kalf voor, vorig jaar. De pers buitelde over elkaar heen in het verzinnen van superlatieven. ‘Scarface in de polder’ was er één, en best raak, gezien zijn intensieve voorbereiding op de rol van criminele kickbokser, die deed denken aan *method*-acteurs als Al Pacino en Robert De Niro. ‘Er zit letterlijk veel bloed, zweet en tranen in *Wolf*’, zegt Marwan, die niet alleen ruim anderhalf jaar trainde om het lijf van een kickbokser te krijgen, maar tijdens de opnames ook in een flat in de Utrechtse wijk Kanaleneiland woonde om zich helemaal onder te dompelen in die wereld.

Maar laten we het eerst hebben over *Bloedlink*, een remake van de Britse film *The Disappearance of Alice Creed* door regisseur Joram Lürsen (*Alles is liefde*). Een thriller waar je het best zo min mogelijk over kunt weten, des te verrassender zijn de plotwendingen. Drie spelers: Marwan Kenzari, Tygo Gernandt en nieuwkomer Sarah Chroni, en een benauwende locatie. Marwan: ‘Toen ik de lange auditiescènes las, echt acht pagina’s per scène, dacht ik meteen: dit lijkt me interessant. Heel actuegedreven, bijna een soort *Dogville*, een soort theater. Dicht op de huid.’ Na vier auditerondes hoorde hij dat hij de rol had, net toen hij de romantische komedie *Hartenstraat* van Sanne Vogel aan het filmen was. ‘Een dag nadat *Hartenstraat* klaar was, begonnen we met *Bloedlink*. Dat was pittig, ja. Maar het was tof, ik vond het een heel toffe rol en het was goed werken met Joram. Met Tygo had ik ook in *Hartenstraat* gewerkt, we deelden zelfs de laatste draainacht, een zondagnacht. Dinsdagochtend moesten we weer aantreden, met heel andere kapsels, op de set van *Bloedlink*. Ik kan goed met Tygo werken, ik heb me gek gelachen tijdens die twee producties. Hij is grappig, die gozer, precies mijn humor.’

Hoe selectief ben je met rollen aannemen? ‘Heel selectief. Iets moet hout snijden, slim zijn, origineel. Ik hou van dingen die urgent zijn, die iets radicaals in zich hebben, in de zin dat een filmmaker zegt: dit verhaal moet verteld worden.’

Zoals de films die je met Jim Taihuttu hebt gemaakt. ‘Ja, *Wolf* en *Rabat*. Niet dat er altijd een urgentie aan ten grondslag moet liggen, een lichter genre kan ook leuk zijn om te doen, maar ik moet er wel echt iets in zien. Je kijkt naar je eigen ontwikkeling: is dit een mooie toevoeging? Is dit iets wat ik zelf graag zou willen zien? Ik moet het lezen en denken: ja.’

Wat had je bijvoorbeeld met *Hartenstraat*? ‘Voor mijn gevoel was het goed om na *Wolf* een heel andere kant te laten zien. Ik had nog nooit een vader gespeeld. Dat is dan interessant. Ik dacht: ik ben nu wel klaar om een jonge vader te kunnen zijn. In de film dan. (Lacht) In het echt, mja, weet ik niet. Maar voor de film dacht ik: ik ben nu 31, dus het zou kunnen.’

RIJKDOM

‘Wat is een man zonder familie, jullie zijn alles voor mij,’ zo bedankte Marwan zijn ouders en zus via een Skype-verbinding vanuit Sint-Petersburg (waar hij met Toneelgroep Amsterdam was) toen hij een Gouden Kalf won voor *Wolf*. Zijn ouders, ooit buurjongen en buurmeisje in Tunesië, kwamen naar Nederland in de vroege jaren zeventig en vestigden zich in de Schilderswijk/Transvaal in Den Haag ‘omdat een Tunesiër tegen mijn vader had gezegd: kom bij ons voetballen, we hebben hier een goed amateurteam.’ Ook Marwan bracht een groot deel van zijn jeugd op het voetbalveld door. ‘Het is niet zo dat mijn vader het zonde vindt dat ik acteur ben geworden, hij is hartstikke trots op me, maar hij had het niet erg gevonden als ik profvoetballer was geworden.’ **Het toneelballetje is gaan rollen nadat een vriendin je had opgegeven voor een audities omdat je maar zeurde dat je wilde acteren, maar er niets aan deed.** ‘Ja, ik zat op De Haagse Hogeschool en deed daar de Hogere Europese Beroepen Opleiding. Je kreeg er veel talen en de mogelijkheid om in het buitenland stage te lopen, daar deed ik het eigenlijk voor. De opleiding zat op de vierde verdieping van het gebouw en die vier trappen die erheen leidden werden door iedereen *stairway to heaven* genoemd. Er zaten namelijk bijna alleen maar meisjes op die opleiding, wat me eerst wel leuk leek.’

Maar... ‘Maar na drie maanden was ik me rennend gaan aanmelden op een jongensschool, als dat mogelijk was geweest.’

Waarom? ‘Ik denk niet dat het heel makkelijk is om als enige man met twintig vrouwen in een klas te zitten. Die meisjes zaten me best op mijn huid. Met gezamenlijke projecten kreeg ik vaak naar mijn hoofd: “Heb je je werk nou weer niet gedaan?” Er zat één meisje bij met wie ik goed klikte en zij heeft me ingeschreven voor die audities. Toen kon ik geen “nee” meer zeggen en werd ik aangenomen.’

Had je meteen het gevoel: dit is het, ik heb nu gevonden wat ik wil? ‘Nee, dat stuk had er eigenlijk niet zo veel mee te maken. Ik wilde acteur worden omdat ik een aantal films had gezien, *Legends of the Fall*, *Good Will Hunting*, *Dead Poets Society*, *Sleepers*, films die mij heel veel deden. Tot dan toe was het enige wat me echt kon raken bijvoorbeeld een belangrijk doelpunt. Dat vond ik dramatisch interessant, als je sportmannen ziet huilen op het veld. Maar dat waren echte mensen, en films... Dat vond ik zo fascinerend: er is een afspraak tussen de kijker en de uitvoerder, en die afspraak is: dit is nep. Dat ik er toch diezelfde emoties bij kreeg, dat was voor mij de katalysator, de schakel naar: dit wil ik doen.’

TEKST: LONKA LEENHEER, FOTOGRAFIE: WIKKIE HERIKENS, STYLING: PASCALLE KOLDENHOF, HAAR: DAAN KNEPPERS/NCL-REPRESENTATION, GROUING: EISE HANJAN/CL-REPRESENTATION, NET: DANK AAN STUDIO UMSJATKA, AMSTERDAM

Het was niet in je opgekomen: misschien moet ik naar een toneelopleiding? ‘Daar was ik te bang voor. Ik dacht, ik ga wel naar New York of zoiets, ik gebruik die opleiding om mijn talen te verbeteren en dan ga ik naar New York en dan fiks ik het wel. Uitstellen! Toen gaf die vriendin me op voor dat toneelproject en uiteindelijk leidde dat naar de Toneelacademie in Maastricht.’

Hoe heeft dat je veranderd? ‘Het is niet negatief bedoeld, maar ik kom niet uit een omgeving waarin de honger naar schoonheid erg aanwezig is. Wat ik kende, was buiten op straat hangen met vrienden, voetballen, veel lachen, en dat was prima. Maar op de toneelschool kom je in aanraking met filosofie, met schilderkunst, met dichtkunst, met muziek, met literatuur; zo’n grote golf van schoonheid in alle vormen. Ik heb een voorstelling gezien op een kerkhof om middernacht, ik heb een voorstelling gezien hoog op een heuvel in België, waar je in het donker met zaklampen naar een soort middeleeuwse stal kлом. Heftige beelden en dat krijg je allemaal maar gewoon mee. Een enorme rijkdom. Dus hoe het me veranderd heeft? Het heeft mijn zintuigen geopend.’ **Zie je de jongens nog met wie je op straat hing?** ‘Nee, eigenlijk helemaal niet. Ik heb nooit zo veel tijd. Als ik terugga naar Den Haag zie ik alleen mijn ouders, mijn zus.’

‘De belangrijkste man na mijn vader,’ zo noemde hij in diezelfde Gouden Kalf-speech Jim Taihuttu – de regisseur, scenarioschrijver en producent met wie hij *Wolf* maakte, en daarvoor *Rabat*, een zomerse roadmovie over drie vrienden die in een taxi naar Marokko rijden. Twee films waar Marwan vanaf het begin nauw bij betrokken was. ‘In *Rabat* zitten dingen die ik of had meegemaakt, of had kunnen meemaken. *Rabat* zit heel, heel dicht tegen mijn ziel aan.’ **Heb je het woord daarom op je borst laten tatoeëren?** ‘Ja. Het was gewoon een van de mooiste maanden van mijn leven. Je bent een roadtrip aan het maken met je beste vrienden en je maakt een film... In *Rabat* zeg ik: “Ik ben zes jaar niet in Tunesië geweest.” Ikzelf was op dat moment ook zes jaar niet in Tunesië geweest. Een van de redenen daarvoor is dat ik best moeite heb met veranderingen, met mensen die sterven en er niet meer zijn, die sleutelfiguren in mijn jeugd waren. Mijn lievelingsjaren in Tunesië zijn van mijn tiende tot mijn achttiende. We zaten er elke zomer twee maanden en twee maanden zijn lang als je jong bent, het verandert je. Mijn gedachten over die tijd zijn heel mooi, ik maak het vast mooier dan het was hoor, maar ik vind het heel jammer dat die mensen er niet meer zijn. Nostalgie houdt me weg.’

ONMOGELIJK

We praten wat over de liefde en het feit dat als je zijn naam googelt, als eerste de zoekterm ‘vriendin’ opkomt. Krijg je ervan, als je met ontblote borst op de cover van *Men’s Health* staat. Of een romantische jonge vader speelt.

Hoe het met de liefde gesteld is? Hij lacht erom. ‘Als liefde een land was, dan zou het een heel spannend land zijn. Een gevaarlijk land. Als je oversteekt, weet je niet of je naar rechts of naar links moet kijken. Er zijn geen stoplichten in dat land. Er is geen zorgverzekering, geen pensioen. Er zijn wel restaurants, maar je kunt niet reserveren... Ik kan zo nog wel een uur

doorgaan met het bedenken van metaforen. Maar ik hou dit soort dingen wel graag voor mezelf.’

Je bedankte je ex-vriendin in je speech en je verontschuldigde je dat je eigenlijk zo’n moeilijk vriendje was geweest. ‘Ik vond dat ik haar niet mocht vergeten, we waren samen toen ik *Wolf* draaide; ik was toen onmogelijk.’

Ben je altijd zo monomaan met je werk bezig? ‘Ik denk dat dat per project verschilt. *Wolf* was heel intens.’

Veel mensen riepen meteen dat je een echte method actor was en zijn vergeleken jou en Jim (Taihuttu) met Robert De Niro en Martin Scorsese. ‘Heel bizar. Fucking tof. Het is een grote eer om dat te lezen, maar we zijn natuurlijk pas net begonnen. Misschien zit er wel iets in, maar dat heeft dan meer te maken met de liefde die ik voel voor Jim. De toewijding om met Jim de rest van mijn leven films maken, dat stond voor mij al vast vanaf halverwege *Rabat*. We gaan een derde film maken die echt over zijn geschiedenis gaat (*Ratu Adil*, over de politionele acties in Nederlands-Indië, red.). Maar Scorsese en De Niro, dat zijn filmhelden.’

Iconen – toevallig het thema van deze eerste Harper’s Bazaar. Laten we daarmee eindigen: wie bewonder je?

‘Er zijn zo veel acteurs die ik bewonder. Jack Nicholson. Joaquin Phoenix; toffe acteur omdat je bij hem niet weet of hij je een kus gaat geven of een pen in je nek steekt. Leonardo DiCaprio, die had een Oscar moeten krijgen voor *The Wolf of Wall Street*. Ik heb ook vrouwelijke iconen. Ik ben een groot fan van Cate Blanchett. En Emily Dickinson, een Amerikaanse dichteres, en Wislawa Szymborska, een Poolse; heel mooie gedichten. En voetballers vind ik echte iconen. Zinédine Zidane. Fabio Grosso. Bij Grosso gaat het om dat specifieke moment tijdens het WK van 2006, de finale waarin Zidane een rode kaart kreeg voor die kopstoot. Toen scoorde Grosso de beslissende penalty waarmee Italië wereldkampioen werd. Ik heb eens gegoogeld hoeveel mensen naar dat moment hebben gekeken: dat was meer dan eenzesde van de wereldbevolking. Ik moest eens een penalty nemen voor tweehonderd mensen en toen had ik al

redelijk knikkende knieën. Maar dat moment zal ik nooit vergeten: dat Grosso de bal neerlegt, naar de scheidsrechter kijkt en hem er dan snoeihard in schiet. Dan ben je voor mij iconisch groot. Dan heb je het goed gedaan.’ ●

KENZARI’S HOOGTEPUNTEN

1983 Geboren in de Haagse Schilderswijk **2004-2005** Theatervooropleiding De Nieuw Amsterdam **2005-2009** Toneelacademie Maastricht **2008** Stage bij Het Nationale Toneel: hoofdrol in *Romeo en Julia*. *Flikken Maastricht*, *De co-assistent*, *Het zusje van Katia* **2009** *De laatste dagen van Emma Blank*, *Maite was hier* **2009-2013** In dienst bij Toneelgroep Amsterdam, rollen in onder andere *Ifigeneia in Aulis*, *Romeinse tragedies*, *Teorema*, *Antonioni Project*, *Zomertrilogie*, *Kinderen van de zon*, *Na de zondeva*, *De Russen!* en *Angels in America* **2010** *Loft* **2011** *Rabat* **2012** *Penoza*, *Van God los*, *Black Out* **2013** *Wolf* (Gouden Kalf) **2014** *Hartenstraat* **2014** *Bloedlink*

‘Bloedlink’ draait vanaf 25 september in de bioscoop